

Iz života

Naš sin je imao krizmu. Nismo bili u mogućnosti da odemo da slavimo u nekom restoranu, sve smo sami spremili, ali tako smo imali priliku da živimo Reč. Naši roditelji, braća i kumovi žive skoro 200 kilometara daleko od nas. Odmah smo im ponudili da prespavaju i ostanu sutradan na ručku. Svako od nas ustupio je svoj udobni krevet za nekoga. Želeli smo da im damo što više, pogotovo ljubavi. Planirala sam da pravim tortu s jagodama. Imala sam još jagoda u zamrzivaču, ali na pijaci su se već pojavile sveže, samo što su još bile skupe. Setila sam se reči: »Prestani da svoju sigurnost tražiš u dobrima ovoga sveta, osloni se na Boga.« I kupila sam sveže jagode da obradujem goste, a isto tako i svoju porodicu. Na taj način nastavila sam s pripremanjem jela, htela sam da se i preko toga osećaju voljenima, kao što bismo ugostili Isusa kad bi došao kod nas na večeru. Kad su gosti stigli, iznenadili smo se koliko stvari su nam doneli. Kumina mama spremila je za nas ogromnu kutiju pita, koje je vlastoručno pravila s još nekoliko žena u selu. Moja mama takođe je donela tepsiju kolača kojima je želela da nas iznenadi. Svekar i svekrva doneli su 30 jaja. Osećali smo istinitost Evanđelja! Kad su se vraćali svojim domovima, svima sam upakovala nešto od dobrota koje su ostale, kako bi na taj način bili voljeni dokraja. Poslala sam ponešto i za one koji iz raznih razloga nisu mogli da dođu. Za kuminu mamu poslali smo kompletan ručak, da i ona može da doživi da joj Bog vraća stotruko. Posle dva dana opet su nam došli gosti, naši prijatelji, da proslave s nama... Pozvali smo ih na tortu, ali mislila sam da će, ako dođu naveče, sigurno biti gladni, pa sam ispekla i slane pite za večeru i pripremila sendviče s kobasicama – tako smo nastavili s davanju i u radosti koja nam se iz toga rađa.

Posle nedelju dana pozvali su nas iz našeg rodnog grada i rekli da bi jedna ekipa došla na stonotenisko takmičenje – njih petoro; pitali su nas možemo li da im pomognemo da nađu neki smeštaj u našem gradu. Nakon kratkog razmišljanja ponudili smo im da prespavaju kod nas i tako ne troše novac. Sve te osobe bile su nam potpuno nepoznate, ali setili smo se Reči: »Bio sam stranac i primili ste me...« Mislili smo da osim smeštaja možemo isto tako da im pružimo večeru i doručak, mada su nam rekli da se ne brinemo, da će se već snaći... Kad su stigli dokasno smo pričali s njima da ih što više upoznamo, da im darujemo i svoju ljubav i svoje vreme, a ne samo smeštaj i hranu. Čovek tako otkrije da uvek može da dâ još nešto, više nego što je prvobitno mislio. Prilikom odlaska rekli su da su se kod nas vrlo dobro osećali i ostavili su nam kolače koji su nam baš dobro došli, jer nisam stigla da ih priprelim uz naš nedeljni ručak.

Pre neki dan pogledala sam odeću i spremila paket za jednog dečaka za kojeg znam da mu je potrebna. Dva dana kasnije suprug je doneo dva paketa dečje odeće – baš stotruko. A ja već pripremam sledeće paketiće...

Jednom sam na nekom susretu čula da je neki ekonomista rekao da je prava sreća u davanju. Ovog meseca to mi se posebno potvrdilo i doživela sam koliko je Evanđelje istinito i aktuelno i u današnje vreme. Kad tako nešto iskusiš lično, od toga nema veće sreće na ovoj zemlji...

D. M.